

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 422/2016
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиље М.Ф. из Н., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из Д., против туженог Р.Р. из Ж., чије је пуномоћник Д.Л., адвокат из Б., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 249/15 од 30.07.2015. године, у седници одржаној 06.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 249/15 од 30.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 1620/13 од 26.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да по основу издржавања плаћа месечни износ од по 15.000,00 динара, почев од 25.12.2013. године, као дана подношења тужбе, па убудуће, док обавеза издржавања буде постојала и да потраживани износ тужилји исплаћује најкасније до 05.-ог у месецу за текући месец, а неисплаћене рате издржавања од 25.12.2013. године до пресуђења исплати одједном, са законском затезном каматом за сваки месечни износ, почев од 05.-ог у месецу за текући месец, до коначне исплате поштанском уплатницом у року од 15 дана, као неоснован. Ставом другом изреке, одређено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 249/15 од 30.07.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Вишег суда у Крагујевцу П2 11/11 од 23.02.2012. године утврђено је да је тужени Р.Р. биолошки-природни отац тужиље М.Ф., која је рођена ... године у П. – Ф., од мајке Г.Ф.. Тужилца М. је редовни студент Правног факултета у К., има ... године и на петом је семестру буџетског студирања у току 2014/2015 године. Тужени је радио у Е., у Л. на грађевинским пословима, те је пао са скеле и неспособан је за рад. Смештен је у дом у Л. и прима накнаду од 148 фунти месечно. Недељни трошкови смештаја у наведеном дому износе 118 фунти, а син га дотира у погледу трошкова смештаја у дому. Тужени је сину оставио целокупну непокретну имовину коју има и то уговором о доживотном издржавању. Тужени има проблеме са депресијом, болује од амнезије, има хипертензију, болове у доњем делу леђа, атопични дерматитис, бенигнну хипертрофију простате, дијабетес мелитус тип 2, псоријазу и сличне поремећаје. Рођен је године, неспособан за рад и за привређивање и не може да остварује додатне приходе.

На тако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да нису испуњени услови да се тужени обавезе да тужилци по основу издржавања плаћа одређени месечни износ на основу члана 155. и 160. Породичног закона.

Наиме, према члану 155. став 1. Породичног закона, право на издржавање има пунолетно дете које се редовно школује од родитеља сразмерно њиховим могућностима, али најкасније до навршене 26 године живота. Родитељи пунолетне деце на редовном школовању који немају могућности да дају издржавање нису по закону дужни да дају издржавање.

Одредбом члана 160. став 1. Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/05) је регулисано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Одредбом става 3. овог члана, прописано је да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лице, те других околности од значаја за одређивање издржавања.

Обавезивање тужиоца на давање издржавања мора да буде у складу са његовим могућностима. У конкретном случају, тужени нема имовину у свом власништву, није у могућности да стиче зараду, болестан је, а својом пензијом не може да подмири ни своје трошкове већ му у томе помаже син. Закључени уговор

о доживотном издржавању не представља уговор којим се изигравају права повериоца(тужиље) издржавања јер је имајући у виду све околности(здравствено стање и неспособност за рад) очигледно да је туженом потребно издржавање, те да тужени нема довољна средства ни за сопствено издржавање. Због тога су неосновани наводи да тужени има материјалне могућности да доприноси издржавању тужиље.

У осталим наводима у ревизији тужиље у претежном делу се понављају жалбени наводи који су били предмет оцене другостепеног суда. Ту оцену прихвата у целини и Врховни касациони суд.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**